

Να οπλιζόμαστε με τον σταυρό.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Η ισχύς του σταυρού του Κυρίου είναι καταλυτική των εχθρών. Να ανδριζόμαστε και να τους κατανικούμε κάτω από τον ίσκιο του και την ασπίδα του. Ο Σταυρός – ναι! – είναι η ασπίδα και ο θώρακάς μας.

Ας αναφέρουμε εδώ λίγα για την αποτελεσματικότητά του:

Συμβουλεύει ο «μέγας γέρων» όσιος Βαρσανούφιος να τον παίρνουμε σύμμαχο και όπλο ακαταμάχητο: «Πάρε τη ράβδο του σταυρού, με την οποία τρέπεις σε φυγή τους λύκους, δηλαδή τους δαίμονες» (Βίβλος Βαρσανουφίου και Ιωάννου, Απόκρισις 45).

«Πρέπει λοιπόν με σύνεση πνευματική ν' αντεπεξέρχεσαι στον πόλεμο [του σατανά] δια όλων των [στρατηγικών] μεθόδων, και ν' αποκρούεις τα τεχνάσματά του δια της σταυροφόρου δυνάμεως» συμπληρώνει ο αββάς Εφραίμ ο Σύρος (Ευεργετινός Γ', 28.4).

Η Ειρήνη Χρυσοβαλάντου (28 Ιουλίου) παρά λίγο ν' ανυψωθεί σε βυζαντινή αυτοκράτειρα – ευτυχώς που δεν βασίλευσε, γιατί δεν θ' αναδεικνυόταν προφανώς μεγάλη διαχρονικά οσία. Στα πρώτα χρόνια της μοναστικής της ζωής, που στίζεται από πλείστα θαύματα, είχε το εξής:

Μια νύχτα που προσευχόταν ως συνήθως, ο αντικείμενος μετασηματίσθηκε σε άσχημο αράπη και από μακριά την έβριζε και την απειλούσε

με αναίδεια αποκαλώντας την αδιάντροπα μάγισσα. Επιχειρούσε να την κάνει να δειλιάσει.

Τέλος με θράσος και κομπορρημοσύνη της φώναξε: «Σε μένα μου εναντιώνεσαι; Περίμενε λίγο και θα δεις ποιος είμαι και ποια είναι η δύναμη μου!»! Θα συνέχιζε τους εκφοβισμούς, αλλά τόβαλε στα πόδια μόλις η ανδρεία γυναίκα σήκωσε το χέρι για να κάνει τον σταυρό εναντίον του. Δεν χλευαζόταν.

Γράφει ο «παππούς» Γαβριήλ, ο πολυσέβαστος, πολύπειρος, μακαριστός ηγούμενος της Μονής Διονυσίου Αγίου Όρους, για κάποιον μοναχό Χαραλάμπη, που ασκήτευε στη Σκήτη Αγίας Άννης, προς τη θάλασσα.

Ήταν ωραίος, υψηλός και με γενειάδα επιβλητική, που έφθανε μέχρι τη μέση του και που την καλλώπιζε μπροστά στον καθρέφτη.

Του ήρθε έτσι λογισμός, και τον αποδέχθηκε, ότι χάρις στις πνευματικές του επιτεύξεις – που να μην τις είχε! – και χάρις στο παρουσιαστικό του, έκανε για πατριάρχης.

Του εμφανίζεται τότε στον ύπνο ο δαίμονας με μορφή κληρικού και του αναγγέλλει ότι εκλέχθηκε πατριάρχης και ότι έρχεται αντιπροσωπεία αρχιερέων για να τον οδηγήσει στην Κωνσταντινούπολη.

Πείθεται ο ταλαίπωρος και ετοιμάζεται βιαστικά και αθόρυβα, μηπως και τον εμποδίσουν οι άλλοι μοναχοί. Και πράγματι μια νύχτα κατάπλεει κάτω από την καλύβη του ένα καράβι φωταγωγημένο. Αποβιβάζονται ιερωμένοι και με λαμπάδες και εξαπτέρυγα ανηφορίζουν με λιτανεία προς το ενδιαίτημά του, ενώ αυτός σπεύδει να κατέβει.

Η πομπή με τον «εψηφισμένο πατριάρχη» κατευθύνεται και φθάνει στη θάλασσα. Βάζοντας ο μοναχός το πόδι πάνω στη σκάλα για ν' ανεβεί στο καράβι, κάνει τον σταυρό του – οι μοναχοί προτάσσουν τον σταυρό σε οτιδήποτε, αρχίζοντας την εργασία, τη μελέτη, ακόμη και πριν πιουν νερό, πολύ περισσότερο δε όταν ξεκινούν για ταξίδι.

Από συνήθεια λοιπόν ο ησυχαστής κάνει τον σταυρό του και στη στιγμή όλη η λαμπρή παράσταση γίνεται άφαντη! Πέφτει αυθωρεί η αυλαία του δαιμονικού θεάτρου και βλέπει άναυδος και εμβρόντητος ο δύστυχος ότι έχει σηκωμένο το σκέλος του πάνω από την κρημνώδη ακτή. Κάτω χάσκει το πέλαγος που βρίθει καρχαριών. Ο πονηρός θα τον δολοφονούσε... Επέστρεψε στο ενδιαίτημά του ευγνωμονώντας τον Θεό για τη σωτηρία του την ύστατη στιγμή. Και έσπευσε στο μυστήριο της εξομολογήσεως (Από τον κήπο του παππού, Έκδ. Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 1994 σελ. 60).

«Κάποιος μπουλντοζιέρης κατάκοπος από την εργασία του ξάπλωσε μία καλοκαιρινή νύχτα να ξεκουραστεί. Αισθάνθηκε στον ύπνο του ένα βάρος να τον πιέζει και ξύπνησε αλλά δεν μπορούσε να αντιδράσει. Έβλεπε ένα μαύρο, κάτι σαν σκυλί που προχωρούσε σιγά-σιγά προς το κεφάλι του και τον πλάκωσε. Πήγαινε να του βγει η ψυχή. Όταν όμως έφθασε μέχρι το στήθος, άκουσε μία φωνή: «Αν δεν είχες αυτό (τον Σταυρό) στο στήθος σου, θα έβλεπες τι θα πάθαινες», και αμέσως εξαφανίστηκε. Ευχαρίστησε τον Θεό, έκανε τον σταυρό του και κατάλαβε πόσο μεγάλη είναι η δύναμη του Σταυρού που τυπικά φορούσε μέχρι τότε» (Ασκητές μέσα στον κόσμο Α', Άγιον Όρος 2008, σελ. 365).

Ορθά λοιπόν όλοι και όλα μας παρακινούν να οπλιζόμαστε με τον σταυρό. Ας ακούσουμε και τον Χρυσόστομο Ιωάννη να μας εισηγείται πιο πρακτικά και εξειδικευμένα: «Ας οπλίζουμε τους εαυτούς μας εναντίον κάθε θυμού, εναντίον κάθε οργής. Και αν δεις την καρδιά σου να έχει φλεγμονή, σφράγισε το στήθος βάζοντας πάνω του τον σταυρό» (Υπόμνημα εις τον Ματθαίον Ομιλία 87.2).

Σε άλλη τρικυμία και ζάλη: «Σε έβρισε κανείς; Βάλε πάνω στο στήθος το σημείο του σταυρού· θυμήσου όλα όσα έγιναν τότε [στη διάρκεια και στις φάσεις του θείου δράματος], και θα σβήσουν όλα» (Υπόμνημα εις τον Ματθαίον Ομιλία 87.3).

Να θυμόμαστε, να μιλάμε και να ξαναμιλάμε για την αγάπη-ύψος που μας προσφέρθηκε πάνω από τον υψωμένο σταυρό. Να την αναμοχλεύουμε και να την ανακαινίζουμε μέσα μας. Μη κουραζόμαστε να

επαναλαμβάνουμε τη σπουδή της μήπως και ξεκολλήσουμε κάπως από τη γη και τα χαμερπή, μήπως ανεβούμε κάπως.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>